

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605169712/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

redsfogdens tog af Sted. – Han stod op og gik i lang Tid og lyttede, men alt var ganske stille i Huset og Gaarden.

Kl. 10 gik han ned i Stuetne og traf der den gamle Husjomfru, som sagde ham, at Fruen havde sagt til hende, lige før Herskabet og Frøkenen kjørte ud, at Hr. Wintrup endelig maatte spise til Middag paa Glenstrup, inden han tog hjem. – Karl sagde Tak, blot fordi han ingen Lyst havde til at komme til Høiting, drak sin The og gik saa ud i Glenstrupgaards Have. Her fandt han hurtig op paa Midterhøjen, hvor han saa ofte i denne Sommer havde siddet sammen med Rebekka.

En hed, kvælende Skamfølelse havde bemægtiget sig ham. Hvad maatte hun tænke om ham, hvordan maatte han ikke staa for hende! Han saae hende for sig i al hendes friske, trodsige Dejlighed – og svedte ved Tanken om sin egen lumre, indestængte Frygt, thi saaledes forekom den ham nu. Indestængthed, Beklumroethed – det var jo ogsaa det, han alle sine Dage havde levet i! Ja, Indestængthed! – og saa var de saa glade ved sig selv i deres Sneverhed. Han syntes pludselig, han saae saa klart: Indsnævroethed og Selvgodhed – det var de to store Laster, som ødelagde alting i Høiting og Lundborg. Rebekka havde vist sletningen Mening om sig selv, saae sletikke paa sit eget – men Alverdens Herlighed laa for hendes Øjne, Jord og Himmel aabnede sig for hende uden Grænser, uden Skrænker, og hun fyldte det alt med sin Skjønhed! –

Han søgte at slippe ud fra denne Følelse af Indespærring, der knugede ham, ved af al Kraft at tænke paa, hvorledes han skulde vinde hende tilbage, – han vilde jo sætte alt ind derpaa, han vilde sprænge alle de Baand, som bandt ham, – han vilde for stedse rive sig løs fra det, der voldte hos ham denne forsmædelige Frygt! – – Havde han dog kunnet gjøre noget straks – for den var saa uudholdelig, denne Uro – – ogsaa Uroen for Udfaldet – tænk, hvis hun uigjenkaldelig foragtede ham. Men det syntes han dog hellerikke han havde for tjent. –

Havde han i det mindste haft nogen at tale med! – – – –

Han rejste sig, han vilde ned til Pastor Grabow. Han vilde – – han vilde paany leve sig ind i hin store, stille Ligeegyldighed, han vilde se Böcklins Billeder og høre den Gamle tale om dem, – høre ham tale om Goethe. –

Husjomfruen kom lidt efter ud i Havedøren og kaldte paa ham. Straks efter Middag gik han ned til sin gamle Lærer.

«Er De godt tilpas, Pastor Grabow, maa jeg besøge Dem, maa jeg sidde og snakke lidt med Dem?»

«Jeg vil altid gjerne modtage Deres Besøg, min unge Ven. – Godt tilpas kan jeg egentlig ikke sige jeg er. Jeg befinder mig snarere i en lidt deprimeret Sindsstemning.»

«Nej virkelig! – Jeg havde nær sagt: det var da rart. – Kan De ikke lære mig lidt Levevisdom, Pastor Grabow?»

«Hvad er det dog for kuriøse Spørgsmaal, De gjør mig i Dag! – De kommer ude fra – eller inde fra Egne, som jeg slet ikke kjender, og dukker op her i min Stue. Hvor skulde jeg kunne vide, hvad Levevisdom De netop trænger til at høre. Tilmed er det saare slet bevenet med min Visdom.»

«Lad os gaa ind i Dagligstuen og se paa *Frühling* og paa *Spiel der Weibien!*»

«Saamænd,» sagde Pastor Grabow, og rejste sig besværligt, «der ligger megen Visdom gjemt i såige Kunstværker.»

De gik derind, satte sig begge ned og saae paa *Frühling*.

Det varede ikke ret længe, inden Dryaden helt havde fanget Karl's Opmærksomhed. Han havde ikke husket, at hendes levende Billede jo havde forandret sig for ham, siden han sidst saae hendes Afbildning her. – Det var den vage, blide Længsel, som dette Maleri engang rummede for ham, han havde ønsket at sænke sig i; nu var det en urolig Higen, et pinefuldt Savn og en Angst for at det aldrig skulde blive stillet, der gjenvaktes og forøgedes hos ham ved Synet af Billedet.

«Veed De, hvad der for mig er det egentlig dragende ved den idylliske Hvile og Fred, som ligger udbredt over dette Billede?» hørte han Pastor Grabow sige.

Han vaagnede op af sine egne Tanker. – «Nej,» sagde han.

«Det er vistnok det, at denne Fred ikke er ganske virkelig. Der ligger Uro og Angst under den.»

«Saa?» sagde Karl forundret og næsten i Spænding.